

ویژه کارکنان شهرداری‌ها، دهیاری‌ها و شوراهای اسلامی شهر و روستا

حوزه‌های ساماندهی و بازسازی پس از سانحه

موارد هشتگانه سانحه:

- (۱) طبیعت سانحه
- (۲) مقیاس سانحه
- (۳) محل واقعه
- (۴) بخش‌های آسیب دیده
- (۵) نتایج خسارات (مستقیم و غیر مستقیم)
- (۶) نیازها
- (۷) منابع در دسترس در حوزه‌های انسانی و سازمانی شامل ظرفیت‌های محلی و سازمانی
- (۸) تعهدات سیاسی

طبیعت سانحه

وقوع هر سانحه تخریب متفاوتی به دنبال دارد، اما بر اساس شواهد و قرائن موجود، معمولاً بخش‌های آسیب پذیر پیش از سانحه قابل شناسایی‌اند. به طور مثال، زمین‌لرزه‌ها اغلب خسارات وسیعی به زیرساخت‌ها و ابنیه وارد می‌کنند و طوفان‌های شدید موجب تخریب بناها و مولدهای انرژی از قبیل دکل‌های برق می‌شوند. از طرف دیگر، سیل برای زمین‌های کشاورزی و بندرهای ماهیگیری در مناطق روستایی مشکل آفرین است. به همین دلیل، برنامه‌ریزی‌های ساماندهی و بازسازی باید منطبق بر نوع سانحه و تخریب احتمالی ناشی از آن و اولویت‌های کمک رسانی به آسیب دیدگان تدوین شوند. مثلاً بعد از آمدن سیل در یک روستا، آماده سازی زمین کشاورزی برای فصل کاشت بعدی، نسبت به بازسازی خانه‌ها ممکن است در اولویت بالاتری باشد. اگر چه ممکن است نوع تخریب کالبدی سوانح با یکدیگر تفاوت داشته باشند، ولی همه سوانح مخرب بر مردم اثرات سوء روانی دارند و در روند فعالیت‌های اقتصادی، اجتماعی ایجاد اختلال می‌کنند. علاوه بر این، سوانح وحشتناک پیامدهای منفی سیاسی دارند و نهایتاً موجب تضعیف دولت می‌شوند و در عین حال، نقطه ضعف‌های دولت را در فعالیت‌های بازتوانی نمایان می‌سازند. بنابراین، در برنامه‌های ساماندهی و بازسازی نباید صرفاً به جایگزینی کاستی‌هایی که محسوس است بپردازند، بلکه باید به طراحی چیزهایی که فوراً قابل رویت نیستند، نیز پرداخته شود، که برخی از آن موارد شامل تقویت سیستم‌های اداری، اجتماعی، اقتصادی و روان شناختی جامعه‌ای که درگیر سانحه است می‌شود.

مقیاس خسارت

شناسایی مقیاس و محل خرابی‌های ناشی از سانحه اهمیت فوق‌العاده‌ای دارد، زیرا لازمه برنامه‌ریزی برای دوران‌های ساماندهی و بازسازی است. میزان و درصد آنچه که از میان رفته یا تخریب شده نسبت به آنچه باقی مانده است، بر نحوه برنامه‌ریزی و اجرای عملیات بازتوانی تاثیرگذار است. یک واقعه محلی که محدوده معینی را تحت تاثیر قرار می‌دهد (مانند زلزله‌ای در شهر) نسبت به طوفانی مخرب و گسترده که تمامی کشور را دربرمی‌گیرد، به طور قطع، گونه‌های متفاوت بازسازی را در پی خواهد داشت. در یک کشور بزرگ احتمال وجود مصالح و منابع انسانی و تسهیلات برای ساماندهی و بازسازی بسیار فراوان‌تر است. بنابراین ارزیابی کلی از منابع موجود محلی و ملی، پیش از آنکه تصمیم به واردات از خارج گرفته شود، حائز اهمیت فوق‌العاده است.

مکان واقعه

مکان وقوع سانحه در تعیین و درک صحیح بخش‌های آسیب دیده و تدوین سیاست‌های ساماندهی و بازسازی اهمیت فراوان دارد. مکان‌های آسیب‌پذیر در برابر یک نوع سانحه در مناطق گوناگون مختلف‌اند. اگرچه ممکن است تنش‌های اجتماعی و روانی نقش تعیین کننده‌ای در نوع حادثه نداشته باشند، ولی در عوض خسارات اقتصادی و فیزیکی، اثرات گوناگونی در مناطق شهری و روستایی از خود برجای می‌گذارند. مثلاً در مناطق روستایی به تسهیلات زیرساختی، اداری، تجاری و صنعتی توجه و تاکید کمتری می‌شود، ولی در مقابل امور کشاورزی و معیشتی بیش از شهر مورد توجه قرار دارند. به طور مثال، در بازسازی یک روستا پس از سیل، جایگزین کردن منابع معیشتی از جمله بذر کشاورزی جهت کاشت محصول غالب امری حیاتی در بازتوانی سریع مردم آسیب دیده محسوب می‌شود. در مقابل، در بازسازی یک شهر پس از سیل، ساماندهی و راه‌اندازی زیر ساخت‌های تخریب آنان بستگی تام به در دسترس بودن خطوط انتقال انرژی و تسهیلات مخابراتی و حمل و نقل دارد. باید به خاطر داشت که در صورت آسیب دیدن زیر ساخت‌هایی از جمله مراکز بهداشتی یا راه‌های ارتباطی در روستاها به احتمال زیاد مراحل ساماندهی و بازسازی به تاخیر خواهند افتاد، مگر اینکه جایگزین‌های مناسبی به جای آنان پیش بینی شوند. در چنین شرایطی ساماندهی تسهیلات روستایی اولویت اصلی بازتوانی سریع آسیب دیدگان محسوب می‌شود. به طور مثال، مرمت راه‌های دسترسی به مراکز تجاری و بهداشتی نسبت به بازسازی مسکن در جوامع روستایی در اولویت قرار دارند. روستاییان عموماً قادرند با مصالح محلی سرپناه‌های موقتی برای خود احداث کنند، ولی ترمیم زیرساخت‌ها نیازمند سرمایه‌گذاری، تجهیز ماشین‌آلات و فراهم بودن تخصص‌های ویژه‌ای است که به ندرت در جوامع روستایی یافت می‌شوند. مشکلات خاصی که در برخی شهرها خصوصاً جوامع در حال توسعه پس از سوانح به وجود می‌آیند، عمدتاً ریشه در تشکیلات مرکزی اداری، سیاسی، تجاری و فرهنگی دارند. بنابراین، زبان‌های سنگین ناشی از سوانح در شهرهای بزرگ ممکن است تأثیرات منفی فراوانی در روند تصمیم‌گیری سریع در نحوه تخصیص منابع کشور داشته باشند، که در این صورت، تسریع روند ساماندهی را الزامی می‌سازند. پس از ارزیابی ظرفیت‌های موجود و بالقوه موسسات عمومی و خصوصی برای بازسازی آن‌ها بایستی پیش از آغاز عملیات اجرایی در برنامه‌ریزی پیش بینی شود.

مکان سانحه می‌تواند منشأ اثرات جانبی دیگری نیز باشد. به طور مثال، باران شدید و سیل‌آسا و رانش زمین در مناطقی که دارای شیب تندی هستند، ممکن است از عوامل ثانویه لغزش شدید زمین باشند و در واقع زبان‌های وارده به سدها، پل‌ها و تاسیسات صنعتی، می‌توانند عواملی برای ایجاد سانحه بعدی شوند. هنگام تصمیم‌گیری درباره بازسازی و جابجایی می‌بایست احتمال خطر ثانویه را در نظر گرفت، زیرا انتخاب مکان مناسب بازسازی محتاج ارزیابی مجدد برنامه‌ریزی است. بی‌توجهی به این موارد اگر چه ممکن است بخشی از خطر را کاهش دهد، ولی احتمال هزینه بیشتر و مشکلات بعدی را در پی خواهد داشت.

مسئله مهم مربوط به مکان سانحه، محدود شدن توجه مقامات به یک منطقه خاص است، که باعث می‌شود معضلات سایر مناطق نادیده گرفته شوند. این امر بستگی به عوامل گوناگونی دارد. گاهی اوقات رسانه‌های گروهی اخبار را از دیدگاه خاصی منتشر می‌کنند. به طور مثال، مشکلات چندین روستای کوچک می‌تواند تحت‌الشعاع وقایع یک شهر بزرگ قرار گیرد یا با تمرکز اخبار در یک مرکز خاص موجب کم توجهی به محدوده مرکز آسیب دیده می‌شود. اصولاً به مناطقی که از نظر نژادی، سیاسی، اقتصادی و اجتماعی در اقلیت یا حاشیه قرار دارند، هنگام بازسازی کمتر توجه می‌شود. علت این امر آن است که عمدتاً این گروه‌های جمعیتی در موقعیتی قرار ندارند که بتوانند نیازهای خود را مطرح کنند، در نتیجه هنگام ساماندهی و بازسازی به راحتی مورد اغماض قرار می‌گیرند.

